

Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΙΚΩΝ ΓΑΜΩΝ (Ματθ. 22, 2-14)

**Τοῦ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΥ Ν. ΣΤΥΛΙΑΝΑΚΗ,
Ίεροκήρυκα - Γυμνασιάρχου - Λογοτέχνη.**

Ἡ παραβολή τῶν βασιλικῶν γάμων μέ τήν ἄρνηση τῶν καλεσμένων νά τιμήσουν μέ τήν παρουσία τους τήν τελετήν - ἀφοῦ, μάλιστα, εἶχαν λάβει καί τιμητική πρόσκληση πρὸς τοῦτο ἀπό τόν Βασιλιά - μέ ὅλα τὰ παρεπόμενα, μέ ὅλες τίς συνέπειες αὐτῆς τῆς ἄρνησης, εἶναι τό κύριο θέμα τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς: Ματθ. 22, 2-14. Οἱ καλεσμένοι πέραν τῆς ἀρνήσεώς τους νά παραστοῦν στοὺς γάμους τοῦ πρίγκιπα ἐκακοποίησαν καί τοὺς παλατιανούς πού πῆγαν στήν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τους γιά μιὰ τελευταία ὑπενθύμιση. Ἐκακοποίησαν καί, μάλιστα, ἀπέκτειναν, σκότωσαν τοὺς παλατιανούς, τοὺς δούλους αὐτοῦς.

Ποιὸς εἶναι ὁ Βασιλιάς, ποιὸς ὁ Πρίγκιπας, ποιοὶ οἱ δούλοι, ποιοὶ οἱ καλεσμένοι; Βασιλιάς εἶναι ὁ Θεὸς Πατὴρ, τό πρῶτο πρόσωπο τῆς Ὁμοουσίου καί Ἀδιαιρέτου Τριάδος. Ποιὸς εἶναι ὁ Πρίγκιπας; Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας. Ποιοὶ εἶναι οἱ δούλοι; Οἱ Ἀπόστολοι, οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, οἱ μαρτυρήσαντες χάριν τῆς Πίστεως καί τοῦ Εὐαγγελίου. Καί οἱ καλεσμένοι; Τό Ἑβραϊκὸ Ἔθνος, πού ἀναμενόταν νά γίνει ὁ ἀποδέκτης τοῦ Εὐαγγελικοῦ κηρύγματος τοῦ Θεανθρώπου. Νά, γιατί ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἀποφασίζει νά στραφεῖ πρὸς τὰ Ἕθνη. Ἀπογοητευμένος ἀπὸ τήν κακὴ ὑποδοχὴ τοῦ Εὐαγγελίου τῆς Σωτηρίας ἀπὸ τοὺς ὁμοεθνεῖς του, στρέφεται στὰ Ἕθνη, στοὺς εἰδωλολάτρες, πού,

τελικά, ἀποδεικνύονται θετικοί δέκτες τοῦ Εὐαγγελίου.

Ἐμεῖς τί εἵμαστε; Μά ἀπόγονοι ἐξ Ἑθνῶν χριστιανῶν. Καί ὁδεύομεν κάθε ὥρα καί στιγμή πρὸς τὴν Ἄνω Ἱερουσαλὴμ, τὴ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν, γιὰ τὴν ὁποία, ἐπιτέλους, δικαιολογεῖται καί ἡ παρουσία μας στὴ γῆ. Ὅσοι ἀπὸ μᾶς κατὰ τὴν ἐφηβικὴν ἢ νεανικὴν ἡλικίαν (καί ὄχι μόνον) εἴτε ἠθελήμενα εἴτε ἀθέλητα εἵπαμε, κάποτε, ὄχι στό κάλεσμα τοῦ Θεοῦ καί μείναμε περιχαρακωμένοι σέ μιὰ ἀμφιβολία καί μιὰ παγερή, θρησκευτικὴ ἀδιαφορία ἀπέναντι στὴ Μητέρα Ἐκκλησία, γενόμενοι ὁπαδοί κάποιας ὑλιστικῆς θεωρίας, ἔχουμε διαπράξει τό μεγαλύτερο λάθος τῆς ζωῆς μας, λάθος πού συχνά - πυκνά ἔρχεται στὴ συνείδησή μας καί μᾶς ταλανίζει: - Γιατί νὰ χαθοῦν τόσα χρόνια μακριὰ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία; Ὅμως, δόξα τῷ Κυρίῳ, ἡ ἀποστασία δέν κράτησε γιὰ πάντα...

Λέγει ἡ Γραφή: «Πικρόν σοι τό καταλειπεῖν σε ἐμέ». Κτύπησες τὴν πόρτα μέ πάταγο καί ὀργή στό κήρυγμα τῆς ἀπολυτρώσεως περιφρονώντας το; Θά πελαγοδρομεῖς σέ ἄγχη, στρές, ἀνασφάλειες, δυστυχίες, ἄλγοι, ἀσθένειες, ἐνοχές... Πικρὴ θά εἶναι ἡ ζωὴ σου, λέγει ὁ Θεός, καί μόνο μέ τὴ θύμηση ἐκείνης τῆς ἐφηβικῆς ἐπιπολαιότητος νὰ γυρίσεις τὴν πλάτη στό Εὐαγγέλιο.

«Κάποτε... κάποτε στά νειάτα μου ἤμουν τῆς Ἐκκλησίας. Κρατοῦσα καί τὰ ἐξαπτέρυγα», λέγει κάποιος μεσήλικας σέ παρέα στό καφενεῖο τῆς γειτονιάς. Καί μιὰ ἀδιόρατη μελαγχολία καλύπτει τό πρόσωπό του.

Καί μή νομίσουμε, ὅτι τὰ γηρατεῖα ἀρχίζουν μέ τό ἄσπρισμα τῶν μαλλιῶν. Τὰ γηρατεῖα ἔρχονται μέ τό μαύρισμα τῆς ψυχῆς: Εἶναι ἡ ψυχὴ τοῦ ἀπογοητευμένου καί, δυστυχῶς, ἀπελπισμένου ἀνθρώπου τῶν ἡμερῶν μας.

Ἡ ἀπέραντη δυστυχία τῆς καμένης γῆς ἀπὸ τὴν κόλαση τῆς φωτιᾶς στήν Ἑλλάδα καί στήν Κύπρο, ἔχει καί τὴ θεολογικὴ τῆς διάστασι. Καί θᾶταν ὠφέλιμο νὰ κοιτάξουμε τὴν ἐπίσκεψι ἀυτῆ τοῦ Θεοῦ χωρίς κοντόφθαλμη διάθεσι. Μήπως πρόκειται γιὰ μιὰ ἐπίσκεψι τοῦ Θεοῦ «ἐν ράβδῳ», γιὰ

νά συνέλθουμε, δηλαδή, αλλά και νά σταθοῦμε μέ ταπείνω-
ση καί διάθεση μαθητείας μπροστά στόν ἀμετάθετον
πλοῦτον τῆς δόξης καί τοῦ ἐλέους τοῦ Τριαδικοῦ μας Θεοῦ;
Διότι τίποτε δέν γίνεται στή ζωή μας ἐρήμην τοῦ Θεοῦ. Καί
τόν τελευταῖο λόγο στά ἀνθρώπινα τόν ἔχει πάντα ὁ Θεός.
Ἐμεῖς σχεδιάζομεν, προγραμματίζομεν, ὀνειρενόμεσθε,
ἐπενδύομεν, ἀποθηκεύομεν, μαζεύομεν, ἀποταμιεύομεν... Ὁ
Θεός, ὅμως, μπορεῖ νά ἔχει ἄλλο γιά μᾶς σχέδιο, πέραν καί
πάνω ἀπό τά ὑλικά καί τά ἐφήμερα. Καί θά πρέπει τά μη-
νύματα τῶν Οὐρανῶν νά τά ἀποκρυπτογραφοῦμε ὄχι μόνοι
μας (ὑπάρχει ὁ κίνδυνος μιᾶς προτεσταντικῆς ἐρμηνείας
τους), ἀλλά πάντα διά τῆς Μητρός Ἐκκλησίας καί τῶν
Ἱερῶν Μυστηρίων της.

Καί ἓνα τελευταῖο. Ποῦ θά πάει αὐτή ἡ καθημερινή ὕβρις
τοῦ Θεοῦ, τῆς Πατρίδος, τοῦ Ἔθνους, τοῦ Στρατοῦ μας, τῆς
Ἐκκλησίας, τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου, τῶν ἡθικῶν ἀρχῶν...; Καθημε-
ρινά καί ἐπὶ τῇ βάσει σχεδίων καί στήν Ἑλλάδα καί στήν Κύ-
προ ἀξίες καί θεσμοί γελιοποιοῦνται, χλευάζονται καί ἐξευτε-
λίζονται, μέ ἢ χωρίς γάντι, τήλεοπτικά, ραδιοφωνικά ἢ ἄλλως
πως; Τηλεοπτικά σείριαλς γυρισμένα σέ στρατῶνες, ὅπου γε-
λιοποιεῖται ὁ Διοικητής. Σείριαλς ὅπου ἐξευτελίζεται ἢ εὐτε-
λίζεται ἡ στρατιωτική ζωή. Σείριαλς ὅπου σφαγιάζεται ἡ
Ἑλληνική γλῶσσα ἀπό φοιτητές, παρακαλῶ, ἑλληνικῶν καί
κυπριακῶν Πανεπιστημίων. Ἡ ἑλληνική γλῶσσα δοκιμάζε-
ται. Ἀργοπεθαίνει. Μέτρησα σέ δήλωση ἀνωτέρου ὑπαλλήλου
ιδιωτικοῦ φορέα πέντε λάθη σύνταξης σέ τρεῖς γραμμές. Βαρ-
βαρισμοί καί σολοικισμοί. Ἀσυνταξίες καί κορῶνες καί ξύ-
λινες λέξεις. Μισά Ἀγγλικά, μισά Γερμανικά καί ὀλίγα
Ἑλληνικά, ἔτσι, γιά νά μή «βασκαθοῦμε».

Ποῦ πᾶμε; Τήν γλῶσσαν μᾶς ἔδωσαν ἑλληνικήν καί τήν
πίστιν ὀρθόδοξον. Εἶναι ὅ,τι μᾶς ἀπέμεινεν.

Ἀλήθεια, τί θά ἀπαντήσουμε στό προσκλητήριο τῶν βα-
σιλικῶν γάμων; Ὁ Κύριος ἐγγύς. Καί ὁ χρόνος τρέχει. Ἄς
ἀνοιξοῦμε τά μάτια ὅσο ἀκόμη εἶναι καιρός.